

Forfatter: Knudsen, Jakob

Titel: Udrag fra MOD

Citation: Knudsen, Jakob: "Martin Luther", i Knudsen, Jakob: *Martin Luther*, 1915, s. 248.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-knudsenj09val-shoot-idm139983000210384/facsimile.pdf> (tilgået 19. april 2024)

Anvendt udgave: Martin Luther

saa kunde han ogsaa have været saa stærkt optaget af et eller andet, — og at tyve da var en sørgelig Alder at leve i.

I det samme hørte han en høj, stærk, klinger Lyd foran sig i Gaden. Men han kunde ikke see noget for det frem-springende Hjørne. Ovre paa den anden Side af Gaden stod en Mand og stirrede maabende, vendt ogsaa imod Vest.

«Seer I noget?» spurgte Tilio og skyndte sig derover.

Jo, nu saae han selv. Men hvad var dét? — Hvad kunde det dog være for en Rytter? Han tog lige en Trompet fra Munden, en lang, skinnende Messingtrompet, som der hang et rødt, guldbaldyret Klæde ned fra. Og Rytteren — han var ganske nær ved, lige omkring Hjørnet! — Hvilken Dragt han var i! En Vaabekjortel med en mægtig Dobbelt-Ørn foran paa Brystet, — og i fuld Rustning! Og hvilken flot Karl at see paa — ham selv, — en mægtig stor Knebelsbart, — og baade Hest og Mand usædvanlig høje!

Der kom een bagefter, ogsaa til Hest — jo, han hørte da vist sammen med den anden — det var vel saa en Tjener.

Der havde hidtil ikke været saa ret mange Mennesker paa Gaden — for han havde vist ikke blæst mere end den ene Gang. Men hvor de nu kom styrtende ud af alle Døre og Laager og Lemme. For nu blæste han igjen. Det var ikke en Melodi, det var nok saadan et Slags Tegn eller Signal, hvad det nu kunde betyde?

Ja, for hvem var han? Hvad var det for en En? — — Der blev en Spørgen. Man spurgte enhver, som man ansaae for lidt klogere end En selv, men alle var lige dumme. — — Og hvem skulde tage imod ham? Kurfyrsten var jo ikke hjemme. Mon Rector magnificus? — Ja, det maatte jo da komme an paa, hvem Rytteren henvendte sig til.

Han blev ved at ride — øster op ad Collegiegaden. Han red forbi Borgmesterens Dør, der, hvor ogsaa Magister Melanchthon boede, Svingersønnen. Der kunde man jo tænke sig, at han maaskee kunde have haft Ærinde; men nej, — Borgmesteren selv stod ude paa Trappen, og Rytteren saae sletikke den Vej, han var.

Tilio var naturligvis drejet om og fulgt med den store Skare — efter Rytteren. Men han var under Vandringen kommen noget paa Afstand fra ham. — Paa een Gang holdt Rytteren stille, og som ved et Trylleslag standsede hele denne løbende, gaaende, slentrende, uordenlige Mængde, ikke et Menneske rørte sig. Det var nemlig lige udenfor det sorte

Klosters Port, at Rytteren holdt — og blæste i sin Trompet, og det var een og samme Tanke, der pludselig og uforberedt havde grebet alle: det er Kejserens Herold, der er kommen for at hente Martin Luther! Og hvad er det, de vil gjøre ved Doktor Martin i Worms? — —

Ja, nu raabte han, Rytteren, og det var tydelig nok en Mand, der var vant til at raabe: enkelte Ord hørte man ganske klart, selv om man stod langt borte, og skjønt der var ved at blive Uro blandt Mængden igjen. Tilio hørte Navnet Worms flere Gange, og sikkert Lejdes, og til sidst meget stærkt — med smaa Ophold imellem hvert Ord: *»Den yderste Frist er den 16. April i dette Herrens Aar 1521.»*

En Mængde Mennesker græd, skjønt de fleste ikke vidste, at de gjorde saa meget ud af Doktor Martin. Folk saae jo ingenting til ham uden paa Prædikestolen og Universitetet, og saa — naar de egentlig havde Brug for ham.

Nu kom Augustinernes Frior ud og tog mod Rytteren, og han red saa ind i Klostergaarden. — Derinde fra kunde man utydelig høre ham udraabe Stævningen paany.

Folk blev staaende og ventede paa Gaden. Det var jo muligt, at han snart kom ud igjen, og at der saa vilde skee noget.

Det varede heller ikke mere end et Kvarters Tid, saa viste Herolden sig atter, fremdeles til Hest. — Da han langsomt red frem gjennem Mængden — som det syntes, forat komme tværs over Gaden — trængte Borgmesteren sig hen til ham, sagde sit Navn og sin Værdighed og spurgte ham, om han — som man mente — var Rigsherolden Kaspar Sturm, og om det var hans Ærinde at stævne Doktor Martin Luther til Worms. Dette bejaede Rytteren altsammen, og fortsatte saa sin Vej over Gaden, og red ind i Gæstgiveriet *»Ire Rosers»* Gaard. —

Tilio havde hørt Borgmesterens Ordskifte med Herolden og tillige det meste af, hvad Herolden selv havde udraabt. — han var i Øjeblikket fuldt forvissat om, at Doktor Martin var alligevel Manden, som man skulde vente sig alting af. Den Tanke slog med det samme ned i ham; at han maatte med paa den Rejse til Worms, hvad det saa skulde gjælde, — samtidig tænkte han dog ogsaa, at det var jo en ren Umulighed. — Han kom hjem i sin Stue, dybt nedslaaet over, at han skulde være en fattig Student, der ingenting fornaaede af, hvad han vilde. Han syntes, det maatte være